บทที่ 4

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์อยู่ 5 ประการ คือ

เพื่อที่จะศึกษาถึงปัญหาการสอนวิชาพลานามัย ในสถาบันฝึกหัดครูในหัวข้อต่อไปนี้ คือ

1. หลักสูตรและประมวลการสอน
2. ตัวอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย
3. วิธีการสอน วิธีการวัดและประเมินผล
4. เครื่องอำนวยความสดวกและอุปกรณ์การสอน
5. ปัญหาเนื่องจากการบริหารที่มีต่อการสอนวิชาพลานามัย

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังสถาบันฝึกหัดครู 25 แห่ง ทั่วประเทศจำนวน 62 คน เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนแล้วจึงนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยคิดคำตอบเป็นร้อยละ และหาค่าเฉลี่ยแล้วนำมาเสนอในรูปตาราง

สรุปผลการวิจัย

ผลของการวิจัยปรากฏว่า

1. ภูมิหลังของอาจารย์ที่สอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย มีวุฒิทางพลศึกษาขั้นปริญญาตรีเป็นส่วนใหญ่ คือร้อยละ 36 แต่

อาจารย์ที่มีวุฒิต่ำกว่าวุฒิปริญญาตรี ยังมีอีกจำนวนมากถึงร้อยละ 40 มีอาจารย์จำนวนน้อยที่ได้วุฒิปริญญาโท คือร้อยละ 5 อาจารย์พลานามัยส่วนมากรับราชการในกรมฝึกหัดครูเป็นเวลา 1 - 5 ปี อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยมีความเห็นว่าการสอน 19 ชั่วโมงต่อสัปดาห์นั้นมากไป จำนวนชั่วโมงที่เหมาะสม คือสัปดาห์ละ 15 ชั่วโมง อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าจำนวนนักศึกษา 45 คนในหนึ่งห้องเรียนนั้นมากไป ผู้บังคับบัญชาให้การสนับสนุนวิชาพลานามัยเท่า ๆ กับวิชาอื่นเป็นส่วนใหญ่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บังคับบัญชากับอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยนั้น ส่วนใหญ่เข้ากันดีเป็นบางครั้งเพื่อนอาจารย์ที่สอนวิชาอื่น ส่วนใหญ่ให้ความสนใจอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยเช่นเดียวกับวิชาอื่น อาจารย์ผู้สอนพลานามัยมีความเห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่ มีทัศนคติที่ดีคือให้ความเคารพนับถือเช่นเดียวกับอาจารย์ที่สอนวิชาอื่น อาจารย์ส่วนใหญ่ต้องการให้มีการอบรมและการนิเทศก์ โดยต้องการให้มีการอบรมทางด้านเนื้อหาเพิ่มเติมมากที่สุด รองลงมาคือการจัดกิจกรรมการสอน และการปรับปรุงวิธีสอน หน้าที่พิเศษของอาจารย์พลานามัยส่วนใหญ่ที่ทำกันคือ เป็นผู้ฝึกซ้อมนักกีฬา รองลงมาคือเป็นผู้ปกครองนักเรียน ช่วยจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร ควบคุมมารยาทนักเรียน และมีหน้าที่พิเศษอื่น ๆ อีก

2. หลักสูตรและประมวลการสอน

2.1 อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยส่วนใหญ่ มีความเห็นว่ารายการสอนของวิชาหลักการและวิธีสอนพลศึกษานั้น ช่วยให้บรรลุความมุ่งหมายที่วางไว้ และมีอาจารย์บางส่วนที่มีความคิดเห็นว่ารายการสอนบางรายการควรตัดทิ้ง เช่น ประวัติพลศึกษา, วิธีการทางพลศึกษา, การปรับปรุงส่งเสริมทรวดทรง

2.2 รายการสอนวิชากีฬานั้น อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยเห็นว่าช่วยให้บรรลุความมุ่งหมายที่วางไว้ อาจารย์ผู้สอนเพียงบางส่วนที่มีความคิดเห็นว่ารายการสอนบางรายการควรตัดทิ้ง เช่น ประวัติความเป็นมาของกีฬาพื้นเมือง และกีฬาสากล, การเล่นกีฬาประเภทชุดและประเภทเดี่ยวได้อย่างละ 1 อย่าง

2.3 อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยส่วนใหญ่มีความเห็นว่า รายการสอนวิชากรีฑานั้นช่วยให้บรรลุความมุ่งหมายที่วางไว้ อาจารย์ผู้สอนเพียงบางส่วนที่มีความคิดเห็น ว่ารายการสอนบางรายการควรตัดทิ้ง เช่น ประวัติความเป็นมาของการกรีฑาโดยสังเขป ศัพท์เฉพาะในวิชากรีฑาและกติกา, วิธีฝึกตนให้พร้อมในการเข้าแข่งขัน, เจ้าหน้าที่สนาม

2.4 รายการสอนวิชาอนามัยส่วนบุคคลและอนามัยชุมชน อาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ช่วยให้บรรลุความมุ่งหมายที่วางไว้ อาจารย์ผู้สอนอีกจำนวนหนึ่งที่มีความเห็นว่า รายการสอนบางรายการควรตัดทิ้ง คือ การบริบาลทารก, อนามัยเกี่ยวกับครอบครัว, การเตรียมตัวมีครอบครัว, ทรวดทรง

2.5 อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยส่วนใหญ่มีความเห็นว่า รายการสอนวิชาสวัสดิศึกษาและการปฐมพยาบาลนั้น ช่วยให้บรรลุความมุ่งหมายที่วางไว้ มีอาจารย์อีกบางส่วนที่มีความเห็นว่าควรตัดรายการบางรายการทิ้งไป เช่น ความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม, ความปลอดภัยในเรือกสวนไร่นา

2.6 รายการสอนวิชาสุขศึกษาในโรงเรียนนั้นอาจารย์ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้ มีอาจารย์บางส่วนที่มีความเห็นว่าควรตัดรายการสอนบางรายการทิ้งไป เช่น การบริการอาหารกลางวันในโรงเรียน, วิธีให้ความรู้ทางสุขศึกษาแก่ผู้ใหญ่ในชุมชน

2.7 อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยส่วนใหญ่เห็นด้วยกับจุดมุ่งหมายทั่วไปของหมวดวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู และไม่เห็นด้วยเป็นบางข้อ ที่เห็นด้วยมีดังนี้ คือ เป็นจุดมุ่งหมายที่วางไว้ชัดเจนดีแล้ว

เป็นจุดมุ่งหมายที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทางการศึกษาของกรมการฝึกหัดครู

เป็นจุดมุ่งหมายที่ช่วยเลือกวิธีสอน

เป็นจุดมุ่งหมายที่เฉพาะเจาะจง และช่วยในการกำหนดเนื้อหาการสอน

เป็นจุดมุ่งหมายที่สามารถวัดได้

ที่ไม่เห็นด้วยมีดังนี้ คือ

เป็นจุดมุ่งหมายที่เฉพาะเจาะจงและช่วยในการเลือกกิจกรรมการเรียน
เป็นจุดมุ่งหมายที่สามารถปฏิบัติได้และบรรลุผลได้
เป็นจุดมุ่งหมายที่สามารถวัดได้

2.8 อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นด้วยกับจุดมุ่งหมายของวิชาหลักการและวิธีสอนพลศึกษา วิชากีฬา วิชากรีฑา วิชาอนามัยส่วนบุคคลและอนามัยชุมชน วิชาสวัสดิศึกษาและการปฐมพยาบาล และวิชาสุขศึกษาในโรงเรียน

อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยส่วนใหญ่มีความเห็นว่า เนื้อหาวิชาในหมวกพลานามัยนั้น เมื่อคิดเทียบกับจำนวนหน่วยกิต จำนวนชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์แล้ว จะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ดังนี้

2.9 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชาหลักการและวิธีสอนพลศึกษานั้นช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ได้น้อย และเมื่อเทียบกับเวลาเรียนแล้วเนื้อหามากเกินไป ทำให้ไม่ได้ผลเท่าที่ควร

2.10 เนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชากีฬา วิชากรีฑานั้น ช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์น้อยมาก เมื่อเทียบกับเวลาเรียนแล้วเวลาน้อยมาก ทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลเท่าที่ควร

2.11 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชาอนามัยส่วนบุคคลและอนามัยชุมชน วิชาสวัสดิศึกษาและการปฐมพยาบาล วิชาสุขศึกษาในโรงเรียน ช่วยให้การเรียนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ได้อย่างปานกลาง เมื่อคิดเทียบกับเวลาแล้วอยู่ในระดับปานกลาง ทำให้การเรียนการสอนมีผลปานกลาง

2.12 ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรวิชาพลานามัย อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิชาดังต่อไปนี้ คือ

หลักสูตรวิชาพลศึกษา	หน่วยกิต/ชั่วโมง
หลักการพลศึกษาเบื้องต้น	1/1
กิจกรรมเข้าจังหวะ	1/2
เกมส์มูลฐาน	1/2
ยืดหยุ่น ทดสอบตนเอง	1/2
กีฬา	1/2
กรีฑา	1/2
การสอนพลศึกษาในชั้นประถมศึกษา	1/2
การวัดผลและประเมินผลวิชาพลศึกษา	1/2
การจัดและบริหารพลศึกษาในโรงเรียน	2/2
หลักสูตรวิชาสุขศึกษา	
วิชาอนามัยชุมชน	1/1
วิชาสวัสดิศึกษา	1/1
วิชาการปฐมพยาบาล	1/1
วิชาสุขศึกษาในโรงเรียน	2/2
การสอนสุขศึกษาในชั้นประถมศึกษา	1/2
รากฐานวิทยาศาสตร์ทางสุขภาพ	2/2
วิชาเพศศึกษา	1/2

วิชาที่อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่ควรบรรจุในหลักสูตร คือ วิชาอนามัยส่วนบุคคล มีค่า 1 หน่วยกิตต่อ 1 ชั่วโมง

3. ปัญหาเกี่ยวกับการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู

3.1 ปัญหาที่เกี่ยวกับการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครูที่เป็นปัญหามากคือ เวลาเรียนของแต่ละวิชามีน้อย หนังสือและวารสารที่จะให้นักเรียนค้นคว้ามีไม่พอ ไม่มีสถานที่สำหรับการเรียนการสอนในร่ม ไม่มีสถานที่ให้นักเรียนเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว นักเรียนมีพื้นฐานทางทักษะน้อย หนังสือและวารสารสำหรับให้อาจารย์ค้นคว้ามีไม่พอ อาจารย์ผู้สอนไม่มีแหล่งที่จะค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม การจัดตารางสอนไม่เหมาะสมกับการเรียนวิชาพลศึกษา อุปกรณ์การสอนทางด้านโสตทัศนูปกรณ์มีไม่เพียงพอ ทางกรมการฝึกหัดครูไม่มีการจัดฝึกอบรมครูประจำการ ปัญหาเกิดจากการขาดการนิเทศของหน่วยศึกษานิเทศก์ของกรมการฝึกหัดครู ผู้บริหาร อาจารย์ฝ่ายวิชาการ อาจารย์อื่น ๆ และนักเรียนมีความเข้าใจกันว่าการเรียนวิชาพลศึกษาไม่ควรมีการสอบตก ผู้สอนมีงานอื่นนอกเหนือจากการสอนมาก ไม่มีสถานที่เก็บอุปกรณ์การสอน นักเรียนมีพื้นฐานทางด้านความรู้แตกต่างกันมาก อุปกรณ์การสอนกิจกรรมพลศึกษามีไม่พอ นักเรียนไม่เห็นวัตถุประสงค์ในการสอน อุปกรณ์การสอนวิชาสุขศึกษาต้องขอยืมมาจากแผนกวิชาอื่น ไม่ได้รับการสนับสนุนให้ซื้ออุปกรณ์การสอนวิชาสุขศึกษา ไม่มีสถานที่ให้อาจารย์ผู้สอนเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ระยะทางระหว่างที่เรียนกับอาคารเรียนห่างกันมาก

3.2 กิจกรรมพลศึกษา ในวิชาหลักการและวิธีสอนพลศึกษาส่วนใหญ่สอนในเวลาเรียน มีบ้างเป็นจำนวนน้อยที่สอนนอกเวลา

3.3 กิจกรรมพลศึกษาในวิชากีฬา ที่เป็นกีฬาประเภทเดี่ยวส่วนมากไม่ได้สอนในเวลาเรียน มีบ้างเป็นจำนวนน้อยที่สอนนอกเวลา

3.4 กีฬาประเภทชุด ที่สอนในเวลาเรียนส่วนมากมี บาสเกตบอล ฟุตบอล วอลเลย์บอล ส่วนกีฬาที่จัดสอนนอกเวลาเรียนมากที่สุดมี ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน แฮร์บอล ซอฟบอล เนตบอล

3.5 กรีฑาประเภทลู่ ส่วนมากสอนในเวลาเรียน และนอกเวลาเรียน

3.6 กรีฑาประเภทลาน ส่วนมากสอนในเวลาเรียน และมีกิจกรรมบางอย่างที่สอนนอกเวลาเรียนด้วย เช่น กระโดดก้า ทุ่มน้ำหนัก ขว้างจักร แหลน

4. อุปกรณ์การสอนและเครื่องอำนวยความสะดวก

4.1 อุปกรณ์การสอนวิชาพลานามัย ที่อาจารย์ส่วนใหญ่ในสถาบันฝึกหัดครูเห็นว่ามีมาก คือ ลูกฟุตบอล ลูกบาสเกตบอล ลูกวอลเลย์บอล ไม้ตีปิงปอง ลูกหุ่มน้ำหนัก เครื่องชั่งน้ำหนัก เครื่องวัดส่วนสูง จักร แหลน นาฬิกาจับเวลา แบดมินตัน ตาข่าย-แบดมินตัน ลูกปิงปอง ห่วงยาง ตะกร้อ ร้วกระโดด กระบอกสูบลม ไม้ตีลูกซอฟบอล ลูกขนไก่ ตาข่ายปิงปอง ไม้ค้ำถ่อ หมากฮอส กระจกเงา ชาร์ท หู ตา จมูก ปาก ผิวหนังและผม ภาพโปสเตอร์เกี่ยวกับอาหาร

4.2 ค่าเฉลี่ยของจำนวนอุปกรณ์การสอนวิชาพลานามัยที่มีอยู่ในสถาบันฝึกหัดครูแต่ละแห่งคือ ลูกฟุตบอลแห่งละ 10 ลูก ลูกบาสเกตบอลมีแห่งละ 15 ลูก ลูกวอลเลย์บอลมีแห่งละประมาณ 9 ลูก ลูกซอฟบอลมีแห่งละประมาณ 7 ลูก ลูกขนไก่มีแห่งละประมาณ 19 ลูก ลูกปิงปองมีแห่งละ 29 ลูก ห่วงยางมีแห่งละประมาณ 16 ห่วง ตะกร้อมีแห่งละประมาณ 17 ลูก ลูกหุ่มน้ำหนักมีแห่งละประมาณ 6 ลูก

4.3 ตาข่ายวอลเลย์บอลมีแห่งละประมาณ 2 ผืน กระบอกสูบลมมีแห่งละประมาณ 2 อัน ไม้ตีลูกซอฟบอลมีแห่งละประมาณ 3 อัน ไม้ตีแบดมินตันมีประมาณ 6 คู่ ตาข่ายแบดมินตันมีประมาณแห่งละ 4 ผืน โต๊ะปิงปองมีแห่งละประมาณ 3 ตัว ตาข่ายปิงปองมีประมาณแห่งละ 5 ผืน ไม้ตีปิงปองมีแห่งละประมาณ 1 คู่ ร้วกระโดดมีแห่งละประมาณ 16 อัน คทาวิ่งผลัดมีแห่งละประมาณ 40 อัน ไม้ค้ำถ่อมีแห่งละประมาณ 2 อัน จักรมีแห่งละประมาณ 7 อัน แหลนมีแห่งละประมาณ 8 อัน นาฬิกาจับเวลามีแห่งละประมาณ 3 เรือน เครื่องชั่งน้ำหนักมีแห่งละประมาณ 2 เครื่อง เครื่องวัดส่วนสูงมีแห่งละประมาณ 2 เครื่อง หมากฮอสมีแห่งละประมาณ 5 กระดาน กระจกเงาบานใหญ่มีแห่งละประมาณ 3 บาน แผนภูมิเรื่องหู ตา ปาก จมูก ผมและเล็บ มีแห่งละ 1 แผ่น ภาพโปสเตอร์เกี่ยวกับอาหารมีแห่งละประมาณ 3 แผ่น

4.4 สถานที่ที่อาจารย์ผู้สอนจัดทำขึ้นเป็นการถาวรคือ สนามฟุตบอล สนามบาสเกตบอล สนามวอลเลย์บอล สนามตะกร้อ สนามตะกร้อข้ามตาข่าย สนามแบดมินตัน สนามกรีฑาทั้งลู่และลาน

4.5 สถานที่ที่ทางสถาบันฝึกหัดครูบางแห่งจัดทำขึ้นเป็นการชั่วคราว คือ สนามวอลเลย์บอล สนามแฮร์บอล สนามตะกร้อข้ามตาข่าย สถานที่สำหรับกิจกรรมเข้าจังหวะ สนามแฮนด์บอล สถานที่ฟันดาบ กระบี่กระบอง

4.6 สถานที่ที่อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยจัดขึ้นเพื่อเป็นส่วนประกอบการสอนให้แก่นักเรียนมี ห้องพยาบาล เตียงคนไข้ชาย เตียงคนไข้หญิง สถานที่ล้มน้ำทั้งชายและหญิง ห้องส้วมชาย ห้องส้วมหญิง ห้องเก็บอุปกรณ์

ส่วนสถานที่ที่อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยไม่สามารถจัดได้มีดังนี้คือ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวชาย ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวหญิง ตู้เก็บเสื้อผ้าชาย ตู้เก็บเสื้อผ้าหญิง ห้องอาบน้ำชาย ห้องอาบน้ำหญิง

5. ปัญหาเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล

5.1 การวัดผลและประเมินผลวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู ส่วนใหญ่มีการทดสอบทางด้านทฤษฎีและทางด้านปฏิบัติ

5.2 เกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนวิชาหลักการและวิธีสอนพลศึกษา วิชาภาคปฏิบัติคือ ทางด้านความรู้ความเข้าใจ ทางด้านทักษะ ทางด้านสมรรถภาพ ทางร่างกาย ทัศนคติและคุณลักษณะต่าง ๆ

5.3 เกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนวิชาอนามัยส่วนบุคคลและอนามัยชุมชน วิชาสรีรศึกษาและการปฐมพยาบาล วิชาสุขศึกษาในโรงเรียนคือทางด้านความรู้ความเข้าใจ ทางด้านปฏิบัติและทักษะ ทางด้านทัศนคติ

5.4 ในการรวมคะแนนวิชาพลานามัย อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ทำโดยรวมคะแนนจากที่นักเรียนทำรายงานส่ง คะแนนสอบกลางเทอม คะแนนสอบปลายเทอม

5.5 ประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผลวิชาพลานามัย คือเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อวัดผลการสอนของครูและเพื่อออกเกรดตามระเบียบการวัดผลของวิทยาลัย

5.6 ส่วนประกอบในการให้คะแนนวิชาพลานามัยภาคปฏิบัตินั้น คือ การพัฒนาทางทักษะ การแต่งกายเรียบร้อยและสะอาด การมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ การเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี

5.7 ส่วนประกอบในการให้คะแนนวิชาพลานามัยทางภาคทฤษฎีนั้น ได้คำนึงถึงส่วนประกอบดังนี้ คือ การเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ การส่งรายงานทุกชิ้น การที่นักเรียนทำอุปกรณ์ส่ง การที่นักเรียนมีสุขนิสัย และการที่นักเรียนมีสวัสดินิสัย

6. ข้อเสนอแนะของอาจารย์ผู้สอนเพื่อปรับปรุงการสอนวิชาพลานามัย

อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย ส่วนใหญ่ต้องการให้มีการปรับปรุงมากที่สุด คือทางด้านวิธีสอนพลศึกษา วิธีสอนสุขศึกษา หลักสูตรและประมวลการสอน อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก วิธีวัดผลวิชาพลศึกษา และความเอาใจใส่จากผู้อำนวยการ

ส่วนที่ต้องการให้มีการปรับปรุงน้อย คือ วิธีวัดผลวิชาสุขศึกษา ความเอาใจใส่ของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครูยังมีจำนวนน้อย คือมีแห่งละ 3 คนเท่านั้น ทำให้จำนวนชั่วโมงสอนของอาจารย์มีอัตราสูงเกินไปตามหลักของ Laporte[1] แล้วควรมีอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย 1 คนต่อนักศึกษา 200 คน และไม่เกิน 1 คนต่อ 250 คน ดังนั้นกรมการฝึกหัดครูควรที่จะบรรจุอาจารย์วิชาพลานามัยเพิ่มขึ้นอีก เพื่อให้ได้สัดส่วนกับปริมาณนักศึกษาที่มีอยู่

2. อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย ส่วนมากยังมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี คือร้อยละ 40 เพื่อให้การเรียนการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครูได้ผลดีอย่างแท้จริง ฉะนั้นควรที่จะส่งเสริมให้อาจารย์เหล่านี้ได้ศึกษาต่อเพิ่มเติมอย่างน้อยในระดับปริญญาตรี เพื่อที่จะเพิ่ม

---

[1] Laporte, William Ralph, The Physical Education Curriculum (national program) 1955. p.51.

ความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ สำหรับอาจารย์ผู้มีวุฒิปริญญาตรีแล้วนั้น ถ้าหากเป็นไปได้ ควรจะสนับสนุนและส่งเสริมให้ศึกษาต่อเพิ่มเติมไปได้อีกในโอกาสอันควร

3. ในด้านการสนับสนุนวิชาพลานามัยนั้น ในบางครั้งผู้บังคับบัญชาไม่สามารถเข้าใจและเห็นผลงานในสาขาวิชาพลานามัยเท่าที่ควร ฉะนั้น อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยควรหาลู่ทางปรับปรุงงานให้มีผลให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้บังคับบัญชา เพื่อจะได้เป็นแนวทางให้แก่ผู้บังคับบัญชาได้เข้าใจวิชาการทางด้านนี้ต่อไปอีกยิ่งขึ้น

4. การนิเทศและการอบรมอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยประจำการนั้น ในสถาบันฝึกหัดครูไม่ได้รับการส่งเสริมเท่าที่ควร ทำให้อาจารย์ส่วนใหญ่ขาดความรู้และความช่วยเหลือในทางด้านวิทยาการใหม่ ๆ ฉะนั้นกรมการฝึกหัดครูควรจะให้หน่วยศึกษานิเทศก์จัดให้มีการนิเทศและมีการอบรมอาจารย์ประจำการเป็นประจำ และโดยสม่ำเสมอ

5. ความมุ่งหมายทั่วไปของหมวดวิชาพลานามัยนั้น ส่วนใหญ่ดีแล้ว แต่บางส่วนควรจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น เพื่อจะเป็นแนวทางแก่อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยในการที่จะเลือกวิธีสอน เลือกกิจกรรมการสอน เลือกวิธีการวัดผลได้อย่างถูกต้อง

6. สำหรับความมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละวิชาในหลักสูตรวิชาพลานามัยโดยทั่วไปเหมาะสมดีแล้ว แต่ควรจะได้ปรับปรุงเนื้อหาในแต่ละวิชาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความมุ่งหมายมากขึ้น เช่นในวิชาหลักการและวิธีสอนพลศึกษา (พล.1) ควรจะปรับปรุงเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติพลศึกษา วิธีการสอนพลศึกษา การส่งเสริมทรวดทรงเสียใหม่ให้ดีและเหมาะสมกว่านี้

วิชากีฬา (พล.2) ควรจะปรับปรุงเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของกีฬาพื้นเมืองและกีฬาสากล การเล่นกีฬาประเภทชุด ประเภทเดี่ยวได้อย่างละ 1 อย่าง ถ้าหากเป็นไปได้ควรจะมีการสอนที่จะช่วยให้นักศึกษาได้สามารถเล่นกีฬาอย่างหนึ่งอย่างใดได้โดยเฉพาะ หรือแบ่งเวลาให้สำหรับกีฬาประเภทเดี่ยวหรือประเภทชุดได้อย่างเพียงพอ เพื่อให้นักศึกษามีความรู้ มีทักษะในกีฬาชนิดนั้น ๆ และสามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อไปได้

วิชากรีฑา (พล.3) ควรจะปรับปรุงเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของกรีฑาโดยสังเขป ศัพท์เฉพาะในวิชากรีฑาและกติกา วิธีฝึกฝนให้พร้อมในการเข้าแข่งขัน เจ้าหน้าที่สนาม ให้ดีและเหมาะสมกว่านี้

วิชาอนามัยส่วนบุคคลและอนามัยชุมชน (พล.4) ควรจะมีการปรับปรุงเนื้อหาเกี่ยวกับ อนามัยเกี่ยวกับครอบครัว การบริบาลทารก การเตรียมตัวมีครอบครัว หรวดหรงให้ดีและเหมาะสมกว่านี้

วิชาสวัสดิศึกษาและการปฐมพยาบาล (พล.5) ควรจะมีการปรับปรุงเนื้อหาเกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงงานอุตสาหกรรม ความปลอดภัยในเรือกสวนไร่นา ให้ดีและเหมาะสมมากกว่านี้

วิชาสุขศึกษาในโรงเรียน (พล.6) ควรจะมีการปรับปรุงเนื้อหาเกี่ยวกับการบริการอาหารกลางวันในโรงเรียน วิธีให้ความรู้ทางสุขศึกษาแก่ผู้ใหญ่ในชุมชนให้ดีกว่านี้

7. เวลาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เมื่อเทียบกับเนื้อหาแล้วไม่ได้สัดส่วนเท่าที่ควร เช่น วิชาหลักการและวิธีสอนพลศึกษา (พล.1) สอน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีค่าเท่ากับ 2 หน่วยกิต

วิชากีฬา (พล.2) สอน 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

วิชากรีฑา (พล.3) สอน 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

วิชาอนามัยส่วนบุคคลและอนามัยชุมชน (พล.4) สอน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

วิชาสวัสดิศึกษาและการปฐมพยาบาล (พล.5) สอน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

วิชาสุขศึกษาในโรงเรียน (พล.6) สอน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีค่าเท่ากับ 1 หน่วยกิต

ซึ่งทางที่ดีแล้วควรจะได้ปรับปรุงหน่วยกิตให้ตรงตามเนื้อหาและเวลาที่เรียน

8. สถานที่ที่ใช้เป็นส่วนประกอบในการสอนกิจกรรมพลศึกษา เช่น ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวชาย - หญิง ตู้เก็บเสื้อผ้าชาย - หญิง ห้องอาบน้ำชาย - หญิง สถาบันฝึกหัดครูส่วนใหญ่ยังไม่มีสถานที่เหล่านี้ เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยดี สถาบันฝึกหัดครูทุกแห่ง ควรจะจัดสถานที่ดังกล่าวให้แก่นักศึกษาด้วย

9. สถานที่สำหรับสอนกิจกรรมพลศึกษาในร่ม สถาบันฝึกหัดครูส่วนมากยังไม่มี เนื่องจากกิจกรรมพลศึกษาบางอย่างจะต้องสอนในร่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพภูมิอากาศของประเทศไทยเป็นเมืองร้อน มีอากาศวิปริต ฝนตก สนามแฉะเป็นประจำ สถาบันฝึกหัดครูควรจะจัดให้มีโรงฝึกพลศึกษาขึ้น เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและได้ผลเต็มที่

10. ตำราและวารสารทางพลศึกษาและสุขศึกษาสำหรับให้นักศึกษาค้นคว้ายังมีไม่เพียงพอ ทำให้การเรียนการสอนวิชาพลานามัย ในสถาบันฝึกหัดครูไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ตำราและวารสารทางวิชาพลศึกษาและสุขศึกษาที่เป็นภาษาไทยในปัจจุบันนี้ยังมีน้อย กรมการฝึกหัดครูควรที่จะสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการแต่งตำราทางด้านนี้ให้มากขึ้นโดยอาจจัดรางวัลให้แก่ผู้แต่ง หรือเรียบเรียงตำราได้ดีมีคุณค่า หรือทางหน่วยพลศึกษานิเทศก์จะเป็นผู้ดำเนินการผลิตตำราเอง ก็จะช่วยให้มีตำราทางวิชาพลศึกษาและสุขศึกษาเพิ่มมากขึ้น และอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยก็ควรจะช่วยส่งเสริมให้วิทยาลัยครูได้จัดหาซื้อหนังสือเพิ่มมากขึ้น

11. อุปกรณ์การสอนวิชาสุขศึกษายังมีไม่เพียงพอ หรือบางอย่างไม่มีเลย ทำให้การเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาไม่มีผลและมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร อาจารย์ผู้สอนวิชาสุขศึกษาควรจะพยายามผลิตอุปกรณ์ขึ้นมาเองบ้าง และสอนให้นักศึกษาหัดทำอุปกรณ์การสอนเพื่อใช้ประโยชน์ให้ได้ด้วย

12. ในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้น นักศึกษาวิทยาลัยครูมีพื้นฐานทางทักษะแตกต่างกันมาก ทำให้การเรียนการสอนมีผลดีได้ยาก ดังนั้นทางวิทยาลัยครูควรจะมีอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยเพียงพอเพื่อที่จะจัดแบ่งกลุ่มตามความสามารถได้

13. เวลาสำหรับการเรียนการสอนวิชาพลานามัยมีน้อย ทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ดังนั้นกรมการฝึกหัดครูควรที่จะปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนอาจารย์ผู้สอน ก็ควรจะจัดกิจกรรมพิเศษนอกเวลาเรียนด้วย เพื่อให้นักศึกษามีทักษะและมีความรู้ มีประสบการณ์เพิ่มขึ้น

14. อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย มีงานพิเศษนอกเหนือจากการสอนอีกมาก ผู้บริหารในสถาบันฝึกหัดครู ควรที่จะดูแลให้อาจารย์อื่น ๆ แบ่งเบาภาระ อาจารย์พลานามัยไปบ้าง เพื่อที่จะให้อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยสามารถสอนและดำเนินการทางด้านพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครูได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

15. การวัดผลและประเมินผลวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู ส่วนใหญ่มีการทดสอบทางด้านทฤษฎีและทางด้านปฏิบัติ เกณฑ์ในการวัดผลวิชาพลานามัยนั้นถูกต้องตามหลักวิชาการแล้ว ซึ่งอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยควรที่จะยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อไป

16. ส่วนประกอบในการให้คะแนนวิชาพลานามัยนั้น ส่วนใหญ่ถูกต้องตามหลักวิชา เว้นแต่การให้คะแนนการเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอนั้น ไม่ควรให้เป็นคะแนน เพราะ - นักศึกษามีหน้าที่ในการศึกษาเล่าเรียนอยู่แล้ว ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยไม่ควรที่จะให้คะแนนการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ควรที่จะได้ทำการวิจัยเรื่องการติดตามผลนักศึกษาวิทยาลัยครูที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วว่ามีคุณภาพและสามารถไปสอนได้ตามหลักสูตรที่วางไว้ได้หรือไม่